

platby zpravidla nepřekračují patnáct procent rozhlasového rozpočtu),“ cituje ČTK ze stanoviska Rady Českého rozhlasu.

- 20. ledna 1994 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek a programový ředitel Deutsche Welle (DW) Josef Gerwald podepsali v Kolíně nad Rýnem dohodu o spolupráci mezi oběma stanicemi.** Dohoda umožňuje ČRo přejímat české programy stanice Deutsche Welle. Například okruh Vltava projevil zájem o kulturní magazín DW a okruh Praha o pořady Evropa dnes, Životní prostředí a Politický lexikon. (K tématu Deutsche Welle a Český rozhlas viz 31. 12. 1999.)
- 22. ledna 1994 – Rada ČR pro RTV na tiskové besedě v Českých Budějovicích ústy svého předsedy Oldřicha Tomka tvrdí, že ohlašované ukončení vysílání ČRo na středních vlnách, které má ekonomické důvody, bude mít „nedobry dopad na posluchačskou obec“.** (Další podrobnosti viz 22. 1. 1994 chronologického přehledu Rada ČR pro RTV.)
- 25. ledna 1994 – Český rozhlas prodlouží své vysílání na dlouhé vlně prozatím do konce února 1994, a to s polovičním výkonem. Na mírně redukované středovlnné síti zůstane stanice Radiožurnál až do konce roku 1994, v rozhovoru pro ČTK to oznámil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek.** „Středovlnnou síť budeme redukovat snížením výkonů některých vysílačů i jejich počtu. Poloviční výkon na dlouhé vlně nám ušetří peníze, aniž by to podstatně změnilo dosah vysílání,“ citovala agentura generálního ředitele ČRo.
- 26. ledna 1994 – Státní příspěvková organizace – agentura Orbis – podniká kroky k zahájení vlastního rozhlasového vysílání a zároveň i k vytvoření stínového vedení Českého rozhlasu, které by mělo nahradit současné vedoucí pracovníky Českého rozhlasu. Uvádí se to ve stanovisku výboru Celostátního odborového svazu hromadných sdělovacích prostředků, z něhož citovala agentura ČTK.** Odboráři získali tuto informaci z kruhů blízkých vládě a Občanské demokratické straně. „Za aktivitou Orbisu stojí bývalý šéf Radiožurnálu a neúspěšný kandidát na funkci generálního ředitele ČRo Václav Musílek spolu s dalšími bývalými vedoucími pracovníky Českého a Československého rozhlasu,“ cituje ČTK prohlášení odborářů. (Václav Musílek se po svém odchodu z Českého rozhlasu stal ředitelem divize Strahov agentury Orbis.)
- 26. ledna 1994 – Václav Musílek, ředitel divize Strahov agentury Orbis, odmítl tvrzení novinářských odborů, že Orbis podniká kroky k zahájení vlastního rozhlasového vysílání.** Odmítl i tvrzení, že Orbis chce vytvořit stínové vedení Českého rozhlasu. Václav Musílek míní, že útok na Orbis iniciovalo vedení Českého rozhlasu. Musílek v rozhovoru pro ČTK uvedl: „Útok odborového svazu je účelově vykonstruovaný a je vrcholným projevem nervozity vedení Českého rozhlasu, které jej zcela nepochybně iniciovalo.“ Podle jeho informací má předseda novinářských odborů Martin Muchka úzké osobní vazby na blízké spolupracovníky ředitele ČRo Vlastimila Ježka. Musílek doplnil, že se vedení ČRo pokouší odvrátit pozornost od „katastrofální situace“, v níž se rozhlas nachází vinou půlročního působení současného generálního ředitele.
- 26. ledna 1994 – Vedení Českého rozhlasu útok na Orbis nepodniklo.** Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek se ostře ohradil proti tvrzením Václava Musílka. Ježek podle svých slov zvažuje podání žaloby na Václava Musílka.
- 27. ledna 1994 – V dostavbě pankráckého rozhlasového střediska brání nevyjasněné právní otázky.** Na tiskové konferenci v Praze to oznámil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. Podle něj zákon č. 36/1993 Sb. po zániku Čs. rozhlasu převedl na Český rozhlas pouze pozemek a staveniště pankráckého rozhlasového střediska, nikoli však práva a závazky s výstavbou související. Tento problém je podle Ježka klíčový, protože všechny smlouvy na výstavbu objektu uzavíral federální rozhlas. S jeho zánikem přešla všechna práva a závazky na Českou republiku. Ta je ovšem nikdy na Český rozhlas nepřevedla. ČRo tak nemá právo uzavírat nové smlouvy na dostavbu pankráckého rozhlasového střediska. Rozestavěná budova rozhlasu má 3 podzemní a 27 nadzemních podlaží. Výška budovy je 109 metrů a v České republice je nejvyšší. Pozemek areálu má rozlohu 38 tisíc metrů čtverečních. Podle úvah vedení ČRo se má rozhlas přestěhovat z vinohradské budovy do pankráckého mrakodrapu v průběhu roku 1996. Rozhlas uvažuje o tom, že horních sedm podlaží pronajme, protože pankrácká budova je pro potřeby ČRo příliš velká. Dostavba rozhlasového střediska má stát podle odhadů 2,5 miliardy korun. (Dále viz 3. 1. 1995.)
- 27. ledna 1994 – Rozhlas potřebuje nutně zvýšení koncesionářských poplatků, při setkání s novináři na to upozornil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek.** Rozpočet ČRo pro rok 1994 počítá se schodkem ve výši 54 milionů korun. „Rozhlas dostává z letošní dvacetikoruny od koncesionáře méně než v roce 1991. Tehdy z ní Česká pošta inkasovala 1,20 korun, byly lacinější vysílače a na program zbývala zhruba polovina. Letos si pošta bere 2,50 korun, pronájmy vysílačů jsou dražší a rozhlasu zbývá

pouhých sedm korun. Pokud se poplatky nezvýší, budeme muset přistoupit k programovým restrikcím," citovala generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka ČTK.

- 18. února 1994 – Po rekonstrukci zahájil svou činnost Euroclub v Opletalově ulici v Praze. Stalo se tak zásluhou společného projektu podnikatelského sdružení Euroclub a Českého rozhlasu, který si prostory pronajal od České tiskové kanceláře.** Uměleckým šéfem Euroclubu se stal moderátor Tomáš Sláma. „Centrum bude fungovat na principu samofinancování, přičemž hlavními zdroji budou příspěvky sponzorů, výnosy z gastronomické činnosti, z pronájmů či ze vstupného,“ prohlásil na tiskové konferenci 15. února 1994 programový ředitel ČRo Jaroslav Pochmon. Podle jeho slov získal rozhlas nové možnosti pro svou prezentaci, protože v Euroclubu se uskuteční přímé přenosy i záznamy zábavných či publicistických pořadů ČRo.
- 18. března 1994 – Stálá komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky na svém zasedání v Harrachově podpořila návrh Českého rozhlasu na zvýšení koncesionářských poplatků z 20 Kč na 25 Kč.** Předseda sněmovní komise Jan Kasal ovšem konstatoval, že v budoucnu bude nutně řešit problematiku koncesionářských poplatků zvláštním zákonem. Zmíněná právní norma by v budoucnu měla například zajistit účinnou kontrolu a postih neplacení poplatků z rozhlasového nebo televizního přijímače.
- 22. března 1994 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek podepsal smlouvu o pronájmu části budovy ČRo na Vinohradech s ředitelem českého vysílání Radia Svobodná Evropa Pavlem Pecháčkem.** Podle dohody se česká redakce Svobodné Evropy přestěhuje z Mnichova do Prahy ještě na jaře 1994. S ředitelem českého vysílání Pavlem Pecháčkem se má do rozhlasové budovy na Vinohradech přestěhovat z Německa 15 redaktorů. Sťahování je vynuceno úspornými opatřeními amerického Kongresu, který snížil rozpočet Radia Svobodná Evropa. České vysílání Svobodné Evropy bude do konce září 1995 ještě financováno Kongresem Spojených států. Pecháček současně uvažuje o případné privatizaci českého vysílání Radia Svobodná Evropa. „Existence pod jednou střechou s Českým rozhlasem nebude v žádném případě znamenat fúzi či vzájemnou závislost,“ ujistil podle zprávy ČTK novináře Pavel Pecháček. (Dále viz 1. 7. 1994.)
- 23. března 1994 – „Rok 1994 je rokem regionálních studií,“ při příležitosti 2. mezinárodního veletrhu marketingu, propagačních služeb a designu „Marketing+Komunikace“ v Brně to oznámil generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek.** Nejpozději do poloviny roku 1994 má být podle Ježka rozhodnuto o úpravách programového schématu vysílání studií Českého rozhlasu v Brně, Českých Budějovicích, Hradci Králové, Olomouci, Ostravě, Plzni, Ústí nad Labem a Reginy Praha. Za orientační „východiskový“ počet pracovníků regionálních studií pro poskytování peněz z „centra“ považuje generální ředitel ČRo zhruba 75 lidí. Odmítl přitom námitku, že jsou regionální studia co do počtu zaměstnanců „unifikována“.
- konec března 1994 – Český rozhlas vydal kompaktní disk nazvaný „Two President's Jam Session“.** Disk obsahuje dvě klasické jazzové skladby „My Funny Valentine“ a „Summertime“, které při své návštěvě České republiky v lednu 1994 zahrál na tenorsaxofon v pražské Redutě americký prezident Bill Clinton.
- duben 1994 – Rada Českého rozhlasu předala Poslanecké sněmovně svou výroční zprávu za rok 1993.** Podle ní je deficit hospodaření Českého rozhlasu za rok 1993 podle předběžných výsledků o 46 milionů korun nižší, než se původně předpokládalo. Rada ČRo to pokládá za úspěch nového vedení v čele s generálním ředitelem rozhlasu Vlastimilem Ježkem. Hlavním zdrojem příjmů ČRo jsou podle zprávy koncesionářské poplatky, které za rok 1993 činily 700 milionu korun. Tato částka však v současnosti nepokrývá zvyšující se náklady na vysílání. Navíc podle statistik čtvrtina domácností vybavených rozhlasovými přijímači zmíněné poplatky neplatí. (Dále viz 25. 5. a 9. 7. 1994.)
- 21. dubna 1994 – Český rozhlas jedná s Rádiem Svobodná Evropa (RFE) o možnosti vysílat na jeho dvou středovlnných kmitočtech v rozsahu zhruba osm hodin denně.** S odkazem na tiskovou konferenci generálního ředitele Českého rozhlasu Vlastimila Ježka v Hradci Králové zveřejnila tuto zprávu agentura ČTK. Rozhlas tak reaguje na rozhodnutí Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání udělit licenci pro celoplošné rozhlasové vysílání na středních vlnách pražské společnosti Rádio Echo. Ta má (nejdříve od 30. 9. 1994) vysílat na frekvencích, na nichž dosud vysílal Radiožurnál Českého rozhlasu (viz 14. 6. 1994). (Dění kolem středovlnné vysílací sítě, na níž vypsal Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání licenční řízení, popisuje podrobně chronologický přehled Rádio Echo.)

- 24. května 1994 – Svaz rozhlasových tvůrců zanikl, nahradilo jej Sdružení pro rozhlasovou tvorbu.** O přeměně názvu a statutu Svazu rozhlasových tvůrců na Sdružení pro rozhlasovou tvorbu rozhodla jeho konference, na níž byly schváleny i nové stanovy. Podstatnou změnou stanov bylo to, členy Sdružení pro rozhlasovou tvorbu se mohou stát i příznivci rozhlasové tvorby, což stanovy Svazu rozhlasových tvůrců nepřipouštěly. Sdružení pro rozhlasovou tvorbu působí dodnes. (K tomuto tématu viz 27. 1. 1990.)
- 25. května 1994 – Stálá komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky schválila výroční zprávu Rady Českého rozhlasu za rok 1993.** Komise zároveň doporučila poslancům, aby na své další schůzi zprávu Rady ČRo schválili. (Dále viz 9. 7. 1994.)
- 6. června 1994 – Stanice Praha v rámci pořadu Dobré jitro (od 4.00 do 8.00 hodin) odvysílala časovou rekonstrukci vylodění spojeneckých vojsk v Normandii.** V programu k 50. výročí této významné historické události hovořili Jiří Bílek z Vojenského historického ústavu, zahraniční zpravodaj ČRo ve Velké Británii Karel Kyncl a další hosté. Posлуchači měli šanci slyšet archivní historické záznamy i unikátní nahrávky Orchestru Glenna Millera.
- 14. června 1994 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek na tiskové konferenci oznamuje, že vysílání stanice Radiožurnál na jedné ze dvou středovlnných sítí skončí 15. července 1994.** K tomuto kroku podle něj vedlo udělení licence soukromému Rádiu Echo. (Další změny ve vysílání ČRo viz následující datum.)
- 30. června 1994 – V noci ze 30. června na 1. července 1994 došlo k zásadním změnám ve vysílání Českého rozhlasu.** Stanice Radiožurnál si vyměnila v pásmu VKV II kmitočty se stanicí Vltava. Od 15. července navíc Radiožurnál opustí střední vlny a bude šířen na VKV II a současně posílen na dlouhé vlně 270 KHz. Změny způsobila skutečnost, že tzv. středovlnná síť, na které dosud Radiožurnál vysílal, byla v licenčním řízení udělena soukromé rozhlasové stanici Echo. (Viz Týdeník Rozhlas č. 27/1994.)
- 1. července 1994 – Svou činnost zahájilo Vydavatelství Českého rozhlasu.** Vedoucí oddělení Vydavatelství ČRo Pavel Procházka k tomu v „Ročence Českého rozhlasu 1994“ napsal: „V roce 1994 nazrála celková situace v oblasti hudebního trhu s nahrávkami Českého rozhlasu do té míry, že Český rozhlas jako výrobce a nositel pomyslného praporu kulturních hodnot již nemohl přehlížet nekoncepční využívání svého či spíše národního archivu celou řadou komerčních vydavatelství, a rozhodl se vzít věci příští do svých rukou.“
- 1. července 1994 – Česká redakce Rádía Svobodná Evropa začala v 5.00 hodin ráno vysílat z nového působiště – z budovy Českého rozhlasu na Vinohradské třídě.** Ředitel českého oddělení Rádía Svobodná Evropa Pavel Pecháček v rozhovoru pro Týdeník Rozhlas č. 34/1994 na otázku – Jak si žijete na novém působišti v Praze? – odpověděl: „Výborně. Stalo se to nejlepší, co se vůbec stát mohlo. Při přechodu stanice z Mnichova do Prahy, aniž jsme vlastně přerušili vysílání, jsme neměli čas si uvědomit různé problémy s aklimatizací. Skončili jsme o půlnoci 30. června v Mnichově a 1. července v 5.00 hodin ráno jsme ‚vyjeli‘ v Praze. Pořád se tu ještě zařizujeme. Prostředí je tu ovšem skutečně příjemné.“
- 9. července 1994 – Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR schválila výroční zprávu Rady ČRo o činnosti a hospodaření Českého rozhlasu v roce 1993.** Sněmovna dále doporučila vládě, aby urychleně dořešila veškeré převody práv a závazků, které souvisejí s dostavbou pankráckého rozhlasového střediska z České republiky na Český rozhlas. (Viz duben 1994.)
- 27. srpna 1994 – Mladá fronta Dnes zveřejnila informaci, že 31. srpna 1994 skončí na stanici Radiožurnál vysílání motoristického pořadu „Pozor, zákruta!“.** Tuto relaci pro Český rozhlas připravoval Slovenský rozhlas. Podle deníku bude ČRo1 – Radiožurnál vysílat novou relaci stejného zaměření. Mladá fronta Dnes s odvoláním na šéfredaktora Radiožurnálu Alexandra Pícha napsala, že sice končí dosavadní spolupráce Radiožurnálu se Slovenským rozhlasem, programově i finančně nevýhodná pro obě strany, avšak představitelé obou veřejnoprávních rozhlasů se dohodli na vzájemné výměně příspěvků svých motoristických pořadů.
- 30. srpna 1994 – Oblíbený motoristický magazín „Pozor, zákruta!“ nahradí od 1. září 1994 ve vysílání ČRo 1 – Radiožurnál pořad „Motoristická revue“.** V rozhovoru pro ČTK to uvedl šéfredaktor Radiožurnálu Alexandr Pícha. Motoristická revue se bude vysílat ve stejném čase jako pořad Pozor, zákruta! (denně od 13.05 hodin). „Motoristická revue bude plně v režii Českého rozhlasu, avšak i v ní by se zhruba jednou čtvrtinou měly uplatnit slovenské příspěvky. Nová motoristická redakce ČRo bude mít jen šest pracovníků na rozdíl od redakce Pozor, zákruta! Motoristická revue v širší míře využije spolupráce se zahraničními zpravodaji ČRo. Zavede nové rubriky s informacemi o nevhodnosti a pro ženy za volantem. Přitom zachová dosavadní pravidelné rubriky věnované například

testům motorových vozidel a rozhovorům s populárními osobnostmi na motoristická témata," citovala Píchu agentura ČTK. Ještě v roce 1993 platil Český rozhlas za přenos signálu při společném vysílání magazínu Pozor, zákruta! 1,2 milionu korun. „Situace se stala neúnosnou, když nám české a slovenské telekomunikace koncem roku 1993 podle mezinárodního tarifu zvýšily tuto částku na 5,7 milionu korun ročně," konstatoval šéfredaktor Radiožurnálu. (Rozhlasový pořad Pozor, zákruta! se začal vysílat v roce 1962. Tehdy nahradil motoristickou relaci Jiřího Štuchala s názvem Šťastnou cestu.)

31. srpna 1994 – ČRo 1 – Radiožurnál ukončil vysílání česko-slovenského rozhlasového pořadu „Pozor, zákruta!“ a od 1. září 1994 jej nahradil magazínem podobného typu „Motoristická revue“. (Další podrobnosti viz předchozí data.)

5.–16. září 1994 – V Domě kultury Vítkovice v Ostravě se uskutečnila výstava k 65. výročí existence ostravského rozhlasového studia. Expozici tvořily archivní písemné a zvukové dokumenty a archivní technika rozhlasového studia.

28. září 1994 – Český deník zveřejnil zprávu, že zahraniční vysílání Českého rozhlasu má nejistou budoucnost. Podle listu Úřad vlády odmítá Českému rozhlasu prodloužit smlouvu na zahraniční vysílání. Důvodem je údajně malá slyšitelnost a špatná kvalita příjmu v zahraničí. To ovšem ředitel zahraničního vysílání Karel Wichs odmítá. Podle něj během letního vysílacího období (od 27. března do poloviny září 1994) došlo od posluchačů v jednotlivých oblastech příjmu necelých šest tisíc technických zpráv, které ukázaly naopak velmi dobré reference o kvalitě příjmu. (Dále viz následující datum.)

13. října 1994 – Český rozhlas bude i v roce 1995 zajišťovat na základě státní zakázky oficiální vysílání České republiky do zahraničí. Úřadu vlády to doporučila konzultační rada ministerstva zahraničí. Český rozhlas bude muset v roce 1995 vystačit se stejnou výší nákladů jako v roce 1994 – tedy s 51 miliony korun. ČTK to potvrdil člen rady a ředitel tiskového odboru MZV Marek Skolil. Konzultační rada podle něj posoudila projekt vysílání do zahraničí s výhledem do roku 2000, který jí předložil Český rozhlas. Pozitivně zhodnotila především řešení, jak toto vysílání zajišťovat efektivněji. (Dále viz 15. 12. 1994.)

27. října 1994 – Zástupci Českého rozhlasu, Ekumenické rady církví a České biskupské konference podepsali smlouvu o spolupráci. Jejím předmětem je vzájemná spolupráce při přípravě a tvorbě rozhlasových pořadů s náboženskou tematikou vysílaných na všech okruzích Českého rozhlasu. Podle smlouvy bude v budoucnu ustavena komise při programové radě rozhlasu. Komise pro náboženské pořady bude pracovat jako konzultační orgán.

1. listopadu 1994 – Český rozhlas byl připojen k celosvětové informační síti Internet. Stalo se tak přes CESnet (Czech Educational and Scientific NETwork) ve výpočetním středisku na ČVUT v Praze. Prostřednictvím ČTK to oznámil šéfredaktor Radia Praha Dušan Pálka. Připojení Českého rozhlasu k internetu podle jeho slov znamená, že posluchači v Čechách, kteří mají možnost připojit se k této síti (týká se to zatím především vysokých škol a vědeckých institucí), mohou Českému rozhlasu psát prostřednictvím tzv. e-mailu, což představuje výhodný a rychlý způsob komunikace.

8. listopadu 1994 – Stanice Praha vysílala pořad Dobré jitro z vlaku. Moderátoři se posluchačům ozvali v přímém přenosu z jedoucího rychlíku R651 na trati Cheb–Praha. V přímých vstupech posluchači slyšeli názory cestujících i železničářů na železniční dopravu, byli svědky výměny lokomotiv a dostali se i do kabiny strojvedoucího.

8. prosince 1994 – Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR schválila zákon č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích. Zákon usnadňuje tvrdší postih těch majitelů rozhlasových a televizních přijímačů, kteří je na poště nepřihlásili k evidenci, a tudíž neplatí koncesionářské poplatky. Zákon totiž zakotvil kromě povinnosti placení poplatků i přísné sankce pro neplatiče, které dosud chyběly. Poruší-li poplatník některou z povinností, bude muset kromě dlužných částek zaplatit i přírůžku 5000 Kč za každý rozhlasový přijímač. Zatímco u domácností postačí platit jeden koncesionářský poplatek z jednoho rozhlasového přijímače, podnikatelé musejí přihlásit a platit za každý přijímač zvlášť. Tato právní norma rovněž zvýšila rozhlasový poplatek z dosavadních 20 Kč na 25 Kč. Zákon o rozhlasových a televizních poplatcích vstoupil v platnost 1. dubna 1995 (viz). (Dále viz 20. 2. 1995.)

15. prosince 1994 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek a ministr Igor Němec podepsali smlouvu, na jejímž základě bude ČRo i v roce 1995 zajišťovat oficiální vysílání České republiky do zahraničí. (Dále viz 4. 1. 1995.)

- 18. prosince 1994 – Stanice Vltava odvysílala vánoční radiomost Evropské vysílací unie (EBU) nazvaný Vánoční inspirace v národních hudebních kulturách.** Do souvislého programu vánoční hudby přispělo (jako druhé v pořadí, hned po příspěvku z Jeruzaléma) i brněnské studio Českého rozhlasu. Brněnský sbor Kantiléna v přímém přenosu z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Brně zazpíval staré koledy, skladby Jana Kampana Vodňanského i soudobých autorů. Vánoční radiomost EBU vysílala Vltava od 9.00 do 00.00 hodin. V rámci tohoto programu mohli posluchači vyslechnout přímé přenosy z Itálie, Bruselu, Helsinek, Lisabonu, Kodaně, Lipska, Paříže, Varšavy, Bratislavy, Cambridge, Utrechtu a Saarbrückenu. Pořad zakončila vánoční hudba z Velkého divadla v Madridu.
- 28. prosince 1994 – Šéfredaktor ČRo 1 – Radiožurnálu Alexandr Pícha na tiskové konferenci oznámil, že se Radiožurnál vrátí k vysílání na středních vlnách – a to od 1. ledna 1995.** Podle Píchy půjde o zkušební šestiměsíční vysílání z vysílačů na Zbraslavi, v Českých Budějovicích, Ústí nad Labem a v Litovli. Po půl roce zkušebního vysílání vedení rozhlasu vyhodnotí poslechovost Radiožurnálu na středních vlnách a rozhodne o jeho dalším osudu. K vysílání Radiožurnálu na středních vlnách využije rozhlas bývalé středovlnné sítě okruhu Regina, na níž vysílala regionální studia ČRo. (K témuž tématu viz rozhovor Alexandra Píchy v Týdeníku Rozhlas č. 3/1995.)

1995

- 1. ledna 1995 – Vysílání Českého rozhlasu 1 – Radiožurnálu se vrátilo zkušebně na střední vlny.** (Viz předchozí datum.)
- 1. ledna 1995 – Do plného provozu byl uveden informační systém Centra dopravních informací (CDI).** V roce 1994 vypracoval Český rozhlas ve spolupráci s Policií ČR koncepci centrální distribuce dopravních informací, všeobecně přístupných všem zájemcům po získání odpovídajícího oprávnění. Tyto veřejně prospěšné informace o dopravě v ČR jsou ze zákona šířeny pouze za úhradu provozních nákladů odběratelem. Informační systém CDI byl uveden do zkušebního provozu v listopadu 1994. (Viz Ročenka Českého rozhlasu 1994.)
- 2. ledna 1995 – ČRo 1 – Radiožurnál začal vysílat nový zpravodajský magazín „Stalo se dnes“.** Šéfredaktor stanice Alexandr Pícha charakterizoval nový programový počín Radiožurnálu v Týdeníku Rozhlas č. 3/1995: „...velký zpravodajský magazín Stalo se dnes naváže na Ozvěny dne ve 22.06 a potrvá až do 23.00 hodin. Tento souhrn nejdůležitějších a nejzajímavějších příspěvků z Dopolnedního a Odpoledního Radiožurnálu poskytne na závěr dne ucelený obraz o dění doma i v zahraničí. Jeho část může být vyhrazena hostu – politikovi nebo publicistovi, který bude hlavní událostí dne komentovat. Pořad bude provázen hudbou, počítáme i s jeho doplněním o pravidelné rubriky. Například v pondělí to budou jazzové aktuality.“ Pořad „Stalo se dnes“ vysílá ČRo 1 – Radiožurnál dosud.
- 3. ledna 1995 – Český rozhlas se stal vlastníkem nedostavěného rozhlasového střediska v Praze na Pankráci.** Příslušnou darovací smlouvu o postoupení pohledávek a o převzetí dluhů podepsali generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek a náměstek ministra financí ČR Miroslav Purkyně.
- 4. ledna 1995 – Český rozhlas nemá zájem dostavět pankrácké rozhlasové středisko, budovu proto prodá. V rozhovoru pro ČTK to oznámil generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek.** Budovu i s pozemkem hodlá rozhlas prodat do poloviny roku 1995, ještě před tím však musí projednat narovnání závazků s bývalými obchodními partnery Československého rozhlasu. „Nemáme zájem na dostavbě pankrácké budovy a chceme zůstat na Vinohradech. Kapacitně stačí a vyhovují nám i umístěním. Proto budovu spolu s pozemkem prodáme,“ citovala agentura generálního ředitele ČRo. „Máme jediný zájem prodejem tohoto komplexu získat co nejvíce finančních prostředků na rekonstrukci Vinohrad,“ doplnil Vlastimil Ježek. Upozornil, že pokud by chtěl ČRo dokončit stavbu pankráckého rozhlasového střediska a přestěhovat se tam, potřeboval by získat úvěr přesahující dvě miliardy korun. Když však Pankrác prodá, získá aktiva ve zhruba stejné výši. Ta mu pak umožní za provozu rekonstruovat sídlo rozhlasu na Vinohradech. Tržní hodnota rozhlasového střediska na Pankráci včetně pozemku je odhadována na 2,5 miliardy korun. „Nepočítám však, že bychom při prodeji dosáhli této sumy,“ uvedl pro ČTK Vlastimil Ježek. S prodejem však musí vyslovit souhlas Rada Českého rozhlasu (viz 9. 1. 1995).
- 4. ledna 1995 – Vláda ČR uvolnila na svém zasedání ze státního rozpočtu 52 milionů korun pro zahraniční vysílání Českého rozhlasu.** Stalo se tak na základě materiálu Finanční zabezpečení rozhlasového vysílání ČRo do zahraničí v roce 1995. Dohodu mezi Úřadem vlády a ČRo v této věci podepsali 15. prosince 1994 (viz) ministr Igor Němec a generální ředitel rozhlasu Vlastimil Ježek.

- 5. ledna 1995 – Stanice Vltava zahájila nový programový cyklus nazvaný Velké divadlo světa.** Cyklus je sestaven z rozhlasových her světové i domácí divadelní klasiky, které budou vybrány z rozhlasového zlatého fondu. Velké divadlo světa je do programu Vltavy zařazeno každý čtvrtek ve 20.30 hodin. Cyklus byl zahájen 5. ledna 1995 Shakespearovým Večerním tříkrálovým. O týden později se v něm objevila pozoruhodná Pavlíčkova dramatinizace Čapkova „Života a díla skladatele Foltýna“, kterou natočil v roce 1963 režisér Josef Henke a do hlavních rolí obsadil Ilju Racka a Miloše Nedbala. (Viz Týdeník Rozhlas č. 2 a 3/1995.)
- 9. ledna 1995 – Rada Českého rozhlasu na svém zasedání vyslovila souhlas s prodejem rozhlasového střediska Pankrác.** V tiskovém prohlášení to uvedl předseda Rady ČRo Zdeněk Susa.
- 20. února 1995 – Český rozhlas použije při prodeji rozestavěného rozhlasového střediska na Pankráci tzv. obálkovou metodu.** Na tiskové konferenci v Praze to oznámil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. „Výběrové řízení bude vyhlášeno veřejnou soutěží obálkovou metodou. Prodejem Pankráce chceme získat co nejvíce prostředků na investice, jak do naší budovy na Vinohradech, tak i do krajových studií, na která se poněkud pozapomnělo,“ prohlásil Ježek podle ČTK. Generální ředitel ČRo podotkl, že zhruba polovinu získané částky rozhlas do roku 1999 proinvestuje, zbytek vytvoří rezervní fond. (Dále viz 1. 3. 1995.)
- 20. února 1995 – Český rozhlas a Česká televize odstartovaly kampaň proti neplatičům poplatků.** Mohutnou kampaň zaměřenou na neplatiče rozhlasových a televizních poplatků zahájili společnou tiskovou konferencí generální ředitelé Českého rozhlasu a České televize Vlastimil Ježek a Ivo Mathé. Jejím cílem je zvýšit platební morálku majitelů přijímačů. Kampaň má vyvrcholit počátkem dubna 1994, kdy nabude účinnosti zákon č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích. Ježek i Mathé společně ocenili, že povinnost majitelů přijímačů platit poplatky určené veřejnoprávním provozovatelům (25 korun měsíčně za rozhlasový a 50 korun za televizní přijímač) bude konečně stanovena zákonem a nikoli dosavadní soustavou vyhlášek. „Neplatič si nyní musí uvědomit, že porušuje zákon se všemi důsledky,“ řekl novinářům generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. Podle něj nelze věc stavět jako otázku dobrých nervů neplatičů, i když nový zákon neumožňuje přímou kontrolu domácností. „Není to jako jízda v metru, kde si může někdo spočítat, že se vyplatí riskovat občasnou pokutu než řádně platit jízdné,“ prohlásil Ježek. Neplatič by podle něj totiž musel unikat postihu 16,5 roku. Teprve pak by ušetřené poplatky vydaly na pokutu, která od dubna 1994 neplatiče přijde na 5 tisíc korun u nepřihlášeného rádia a 10 tisíc u televize. Oba ředitelé kritizovali, že zákon nepočítá s indexací poplatků (jejich pravidelným zvyšováním ve vazbě na inflaci). Zvýšit se tedy mohou pouze změnou zákona. (Viz Lidové noviny, 21. února 1995.)
- 20. února 1995 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek odvolal programového ředitele Jaroslava Pochmona.** Pochmon působil v této funkci od 15. září 1993 (viz). Jeho nástupcem se stal Josef Havel. (Dále viz 1. 3. 1995.)
- 25. února 1995 – Stanice Praha odvysílala dvousté pokračování pořadu Tobogan.** S železnou pravidelností jej každou sobotu v přímém přenosu od první lednové soboty 1992 s výjimkou letních prázdnin připravuje a uvádí Tomáš Sláma. Podle Tomáše Slámy zatím „projelo“ Toboganem více než 250 hostů.
- 1. března 1995 – Novým programovým ředitelem Českého rozhlasu se stal Josef Havel.** Ve funkci nahradil Jaroslava Pochmona (viz 20. 2. 1995). Josef Havel se narodil 29. června 1950 v Brně. Absolvoval Filozofickou fakultu UK v Praze, obory prehistorie a historie. V letech 1974–1982 pracoval jako samostatný odborní pracovník, archeolog, v Muzeu hl. m. Prahy. V roce 1982 se stal vedoucím archeologického oddělení Muzea hl. m. Prahy. V průběhu své vědecké práce publikuje v novinách a časopisech, spolupracuje s televizí a rozhlasem. V roce 1992 byl jmenován zástupcem ředitele studia Československého rozhlasu Regina Praha. V roce 1993 odchází do soukromé rozhlasové stanice Rádio Alfa, kde pracuje nejprve jako šéfredaktor zpravodajství a publicistiky a následně jako programový ředitel. V roce 1999 neúspěšně kandiduje na post generálního ředitele ČRo (viz 17. 3. 1999). Funkci programového ředitele ČRo vykonává Josef Havel dosud.
- 1. března 1995 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek vyhlásil veřejnou obchodní soutěž na prodej rozestavěného rozhlasového střediska na Pankráci.** Podle podmínek soutěže lze získat podrobnou dokumentaci prodávaného objektu za 7000 Kč. Nabídky budou od zájemců přijímány do 30. dubna 1995. Písemná nabídka musí obsahovat konkrétní návrh kupní smlouvy a úplný výčet podmínek, rozhodných pro další koupi. Nejnižší stanovená cena je 1 miliarda 350 milionů korun. (Dále viz 3. 5. 1995.)

- 17. března 1995 – Český rozhlas se zúčastnil mezinárodní přehlídky produkce vážné hudby a dalších kulturních aktivit MUSICORA v Porte de Versailles v Paříži.** ČRo reprezentovaly stanice Praha, Vltava a studia České Budějovice, Brno, Ústí nad Labem, Ostrava, Plzeň a Regina Praha. Zástupci Českého rozhlasu se představili se svou produkcí v rámci expozice Evropské vysílací Unie. Přehlídka byla rovněž místem setkání a neformální výměny zkušeností jednotlivých členů EBU.
- 1. dubna 1995 – Koncesionářský poplatek za rozhlasový přijímač se zvýšil z dosavadních 20 Kč na 25 Kč.** V platnost vstoupil zákon č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, který schválila 8. prosince 1994 Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR. (Další informace o zákonu č. 252/1994 Sb. viz 8. prosinec 1994.)
- 3. května 1995 – Pětičlenná komise, složená z pracovníků Českého rozhlasu a zástupce Rady ČRo, rozpečetila v notářské kanceláři v Praze čtyři obálky s nabídkami zájemců o koupi rozestavěného rozhlasového střediska v Praze na Pankráci.** „Komise se spolu se mnou shodla na tom, že všechny zájemce vyzveme k doplnění potřebných dokladů. K tomu jsme stanovili lhůtu dvou týdnů. Komise se ve stejném složení sejde 17. května 1995. Teprve poté budou zveřejněny výsledky řízení,“ citovala ČTK o den později generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka.
- 17. května 1995 – Komise posuzující nabídky došlé do veřejné obchodní soutěže o prodej rozhlasového mrakodrapu na Pankráci podruhé prodloužila lhůtu k doplnění požadovaných dokladů – a to do 30. května 1995.** Požadované dokumenty na doplnění nabídky předložila pouze jedna z vyzvaných společností, a to jen částečně. Z původních čtyř nabídek jednala komise pouze o dvou. Zbylé dvě nabídky byly, vzhledem k nerespektování požadované ceny, vyřazeny.
- 2. června 1995 – Komise pro prodej pankráckého rozhlasového střediska rozhodla o vítězi veřejné obchodní soutěže.** Její verdikt potvrdil generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek. Jméno vítězné firmy však bude zveřejněno po konzultaci s jejím vedením.
- 5. června 1995 – Ve veřejné soutěži na prodej rozestavěného rozhlasového střediska v Praze na Pankráci vybral Český rozhlas společnost NiKO, oznámil právní zástupce společnosti s tím, že zakoupení a dostavba areálu budou finančně zabezpečeny z domácích zdrojů konsorciem tuzemských bank.** Společnost předpokládá, že stavební práce zahájí v září 1995 a areál bude dostavěn do konce roku 1996. Potom by měl sloužit jako společenské a komerční centrum. Vedení Českého rozhlasu i budoucí majitel odmítli sdělit výši prodejní ceny. Podle dřívějších informací byla nejnižší kupní cena stanovena na 1,35 miliardy korun. Do posledního kola veřejné soutěže o pankráckou budovu postoupili pouze dva uchazeči. (Viz Lidové noviny, 6. června 1995.)
- 8. června 1995 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek řekl Lidovým novinám, proč nechce ČRo zveřejnit částku, za kterou bylo prodáno rozestavěné rozhlasové středisko v Praze na Pankráci.** „Protože dosud tak zcela prodáno nebylo. Přesněji řečeno, vyhlásili jsme vítěze veřejné soutěže o prodej rozhlasového střediska, přičemž je pravdou, že výše nabídky byla rozhodující a je již dohodnuta. Prodej však fakticky realizován nebyl, ještě nebyla podepsána kupní smlouva. Může se tedy přece jen ještě stát, že k transakci s firmou NiKO nakonec nedojde. Pak by Český rozhlas byl v nevýhodě při jednání s dalšími zájemci v případném 2. kole výběrového řízení, pokud by soutěžící firmy znaly dřívější dohodnutou částku s firmou NiKO. Částku tedy odmítám sdělit do té doby, než bude obchod s konečnou platností uzavřen, pak budu ochoten tuto informaci zveřejnit,“ řekl Lidovým novinám Vlastimil Ježek (viz Lidové noviny, 8. června 1995). (K témuž tématu viz 11. 11. 1995.)
- 15. června 1995 – Stálá komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky schválila Radě Českého rozhlasu zprávu o činnosti a hospodaření ČRo v roce 1994.** Ze zprávy vyplývá, že k 1. lednu 1995 byl počet zaměstnanců snížen na 1702 osob oproti 2500 z 1. července 1993. Za cílový počet ČRo považuje 1600 zaměstnanců, který by odpovídal evropskému standardu ve veřejnoprávních rozhlasích se srovnatelnou programovou aktivitou. Za úspěch je podle zprávy Rady ČRo považováno zlepšení finančního stavu rozhlasu – a to díky novému zákonu o rozhlasových a televizních poplatcích a rozhodnutí o prodeji rozhlasového střediska Pankrác. Za hlavní úkol roku 1995 považuje Rada Českého rozhlasu rozšíření vysílacích sítí pro stanice Radiožurnál a Praha v pásmu VKV II. Rada trvá na naplnění práva koncesionáře kvalitně slyšet všechny programy Českého rozhlasu, což se bohužel stále neděje. „Rada ČRo bude usilovat o změnu té části zákona o Českém rozhlase, v níž jsou vyjmenovány vysílací prostředky ČRo a kterou Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání interpretuje tak, že jsou konečné,“ uvádí se ve zprávě. Český rozhlas chce v roce 1995 mimo jiné usilovat i o vytvoření čtvrtého vysílacího okruhu, který by byl určen především mladým posluchačům. (Viz 11. 10. 1995.)

- 23. června 1995 – ČRo 1 – Radiožurnál uvedl v život svůj nový projekt „Den Radiožurnálu“, což je název pro celodenní vysílání této z stanice z různých míst České republiky.** První Den Radiožurnálu byl odvysílán 23. června 1995 z Pardubic.
- 28. června 1995 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek oznámil na společné tiskové konferenci s prezidentem Rádía Svobodná Evropa (RSE) Pavlem Pecháčkem vznik nového programového okruhu ČRo 6/RSE.** Výrazně publicisticky a nekomerčně zaměřený nový okruh Českého rozhlasu s minimem hudby a orientací na minoritní skupinu posluchačů by měl využít spolupráce veřejnoprávního rozhlasu s českými redakcemi zahraničních vysílání rozhlasových stanic z USA, Velké Británie a Německa a příspěvků slovenské redakce RSE v Bratislavě. Nová stanice by měla začít vysílat 1. října 1995 (viz Lidové noviny, 29. června 1995). (Dále viz následující datum a 30. 8. 1995.)
- 29. června 1995 – Řadu nejasností a otázek vyvolává podle Asociace provozovatelů soukromého vysílání (APSV) projekt nového programového okruhu veřejnoprávního rozhlasu ČRo 6/RSE.** Asociace v této souvislosti odeslala stanovisko Radě ČR pro rozhlasové a televizní vysílání, které ve svém servisu zveřejnila ČTK. Prezident Asociace Michal Zelenka v něm upozornil zvláště na nebezpečí proměny Radiožurnálu na hudební stanici. Představenstvo APSV dospělo ke třem návrhům, jak se k novému společnému projektu Českého rozhlasu a Rádía Svobodná Evropa postavit. Buď mu zabránit jako příliš riskantnímu, či ho povolit za podmínky zákazu jakéhokoli komerčního využití, zákazu sčítání reklamních časů v rámci veřejnoprávního rozhlasu a nedotknutelnosti dnešních formátů stanic Radiožurnál, Praha, Vltava a regionálních studií ČRo. I třetí návrh dává novému okruhu zelenou, ovšem za předpokladu, že místo na středních vlnách ho bude Český rozhlas provozovat v rámci Radiožurnálu na jeho stávajících frekvencích.
- 30. června 1995 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek v rozhovoru pro Českou tiskovou agenturu (ČTA) odmítl obavy Asociace provozovatelů soukromého vysílání (APSV) z toho, že existence nového programového okruhu ČRo 6/RSE změní formát Radiožurnálu v hudební stanici, která bude konkurovat privátním rádiím.** „Opravdu nevidím žádný důvod, proč bychom měnili formát Radiožurnálu – této nejposlouchanější stanice v České republice. Myslím, že obavy privátních rádií jsou naprosto zbytečné,“ citovala ČTA slova generálního ředitele ČRo.
- 1. července 1995 – Polské vysílání Českého rozhlasu v Ostravě oslavilo 45. výročí svého vzniku.** První relaci pro občany polské národnosti žijící na severní Moravě odvysílalo ostravské rozhlasové studio 1. července 1950. Původní pětiminutové vysílání se postupně rozšiřovalo až na dvacet minut. V roce 1995 vytvářela tříčlenná redakce pro vysílání v polštině od pondělí do pátku patnáctiminutové zpravodajství a v sobotu půlhodinové relace.
- 8. července 1995 – Lidové noviny (LN) zveřejnily ve své Nedělní příloze obsáhlý rozhovor s ředitelem českého vysílání Rádía Svobodná Evropa (RSE) Pavlem Pecháčkem. Pavel Pecháček v rozhovoru objasňuje budoucnost české redakce RSE a plán nového společného okruhu ČRo 6/RSE.** „Už v říjnu 1993, tedy ještě předtím, než bylo rozhodnuto o stěhování celé organizace do Prahy, rozhodl Výbor pro zahraniční vysílání Spojených států o tom, že české vysílání půjde do Prahy a polské do Varšavy. A potom se uvidí, jak tyto stanice dokážou samostatně existovat. Rok už tedy v Praze působilme a od 1. října letošního roku budeme vysílat bez přímé finanční podpory Kongresu USA,“ uvedl v rozhovoru pro LN Pecháček a pokračoval: „Způsobů, jak budeme existovat od října, to je od začátku nového fiskálního roku ve Spojených státech, je několik. V tuto chvíli je všechno ve vývoji, v jednání. Jsou tady možnosti sponzorství, z domova i ze zahraničí. Je tu návrh na vytvoření nadace. A samozřejmě ona nejvíce diskutovaná varianta, že se skutečně spojí na naší frekvenci Svobodné Evropy – 1287 KHz – vysílání Svobodné Evropy v dnešní podobě, tedy české i slovenské, s nejlepší politickou publicistikou, jak ji umí Český rozhlas, a s dalšími subjekty: Hlasem Ameriky, BBC, Deutsche Welle, případně pařížským rozhlasem. V České republice by tedy vznikla prakticky bezkonkurenční, silná stanice zaměřená na politické zpravodajství a komentáře z domova i ze světa, poskytující více prostoru širokému spektru informací než kdokoliv jiný. Navíc by prostřednictvím zahraničních stanic prezentovala ve zvláštních relacích pohled na dění z Washingtonu, Londýna, Paříže, Bonnu apod. Tato stanice by měla být pro lidi, kteří nechtějí být pouze povrchně informováni. A těch je u nás myslím dost. Svobodná Evropa by si nadále zachovala svou identitu, totéž i ostatní stanice. To vyjadřuje i její předpokládaný název Český rozhlas 6 – Rádio Svobodná Evropa.“ (Viz Lidové noviny, Nedělní příloha, 8. července 1995.)
- 28. července 1995 – V České republice byl definitivně ukončen několikaletý přechod rozhlasového vysílání z pásma VKV I do pásma VKV II, z takzvané východní normy OIRT do normy západní.** Prostřednictvím servisu ČTK to 27. července 1995 oznámil šéfredaktor ČRo 1 – Radiožurnálu Alexandr Pícha. Jako poslední byl přeladěn vysokovýkonný VKV vysílač Praděd v Jeseníkách. Podle Píchy